

Ministerieel besluit betreffende het beroep tegen het besluit van de gemeenteraad van de gemeente Ranst van 18 september 2023 houdende de goedkeuring van de rooilijn op 4,50 meter diep conform het ontwerp rooilijnplan voor de zijstraat van de Dorpstraat.

Rechtsgronden

Dit besluit is gebaseerd op:

- het decreet van 3 mei 2019 houdende de gemeentewegen (hierna: Decreet Gemeentewegen);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 25 juli 2014 tot delegatie van beslissingsbevoegdheden aan de leden van de Vlaamse Regering; artikel 13/1 Ingevoegd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 27 oktober 2017 en vervangen bij besluit van de Vlaamse Regering van 2 oktober 2019 en gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 9 juli 2021.

Juridisch kader

De gemeenteraad van de gemeente Ranst keurde in haar zitting van 26 juni 2023 het rooilijnplan van de zijstraat van de Dorpstraat voorlopig goed.

In navolging hiervan werd een openbaar onderzoek georganiseerd door het college van burgemeester en schepenen van Ranst van 17 juli 2023 tot en met 16 augustus 2023.

Vervolgens ging de gemeenteraad van Ranst in zitting van 18 september 2023 over tot de definitieve goedkeuring van het rooilijnplan van de zijstraat van de Dorpstraat.

Per beveiligde zending op 19 oktober 2023 werd door de beroepsindieners, zoals navolgend weergegeven, een administratief beroep ingesteld tegen dit besluit van de gemeenteraad van Ranst van 18 september 2023. Op zelfde datum werd ook een aangetekend afschrift van het beroepschrift bezorgd aan het college van burgemeester en schepenen van Ranst.

De Vlaamse minister, bevoegd voor de weginfrastructuur en het beleid, heeft het beroep tegen het besluit van de gemeenteraad van Ranst van 18 september 2023 onderzocht op zijn ontvankelijkheid en volledigheid, rekening houdend met de terzake geldende wettelijke bepalingen, in het bijzonder met het Decreet Gemeentewegen.

Motivering

Dit besluit is gebaseerd op de volgende motieven:

- Door middel van beveiligde zending wordt beroep ingediend tegen het besluit van de gemeenteraad van Ranst van 18 september 2023 door volgende persoon:

-

Hij wordt vertegenwoordigd door Mr. Stijn Verbist en Mr. Fleur Suetens, beiden advocaat bij Verbist Advocatuur, met kantoren te Torenvenstraat 16, 2560 Kessel, alwaar keuze van woonplaats gedaan wordt.

(Hierna: "beroepsindieners")

- Het beroep wordt ingediend op grond van artikel 24 van het Decreet Gemeentewegen.

Onderzoek van de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 24, §3 van het Decreet Gemeentewegen wordt het beroep op straffe van onontvankelijkheid met een beveiligde zending ingediend bij de Vlaamse Regering binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat de dag nadat de beslissing overeenkomstig artikel 22, tweede en derde lid, werd betekend.

Tot slot bezorgt de indiener op straffe van onontvankelijkheid gelijktijdig met de beveiligde zending van het beroep aan de Vlaamse Regering, een afschrift van het beroepsschrift met een beveiligde zending aan het college van burgemeester en schepenen

- Het beroep werd ingediend met een beveiligde zending.
- Een afschrift van het beroepsschrift werd aan het college van burgemeester bezorgd.
- De dossiervergoeding werd betaald.
- Het ingediende beroep is tijdig ingesteld.

Het ingediende beroep is **ontvankelijk**.

Onderzoek van de gegrondheid

Voorafgaand:

Overeenkomstig artikel 24, §1 Decreet Gemeentewegen kan een georganiseerd administratief beroep worden ingesteld tegen (1) het besluit van de gemeenteraad tot definitieve vaststelling van het gemeentelijk rooilijnplan overeenkomstig artikel 17, §5 Decreet Gemeentewegen, of (2) tegen het besluit van de gemeenteraad tot opheffing van een gemeenteweg overeenkomstig artikel 21, §5 Decreet Gemeentewegen.

Overeenkomstig artikel 25, §2 Decreet Gemeentewegen kan het besluit tot definitieve vaststelling van het rooilijnplan of het besluit tot opheffing van de gemeenteweg alleen worden vernietigd in volgende gevallen:

1° wegens strijdigheid met het decreet van 3 mei 2019 houdende de gemeentewegen, in het bijzonder de doelstellingen en principes, vermeld in artikel 3 en 4;

2° wegens strijdigheid met het eventuele gemeentelijk beleidskader en afwegingskader, vermeld in artikel 6 van hetzelfde decreet;

3° wegens de niet-naleving van een substantiële vormvereiste.

In de mate in het beroepsschrift door beroepsindieners kritieken worden geuit die (1) niet gericht zijn tegen een beslissing van de gemeenteraad zoals bedoeld in 24, §1 Decreet Gemeentewegen dan wel (2) kritieken betreffen die overeenkomstig 25, §2 Decreet Gemeentewegen geenszins tot de vernietiging van deze beslissing kunnen leiden, worden deze punten van kritiek niet onderzocht.

Ten gronde:

- Overwegende dat de Vlaamse Regering niet de bevoegdheid heeft om het besluit over de aanleg, wijziging, verplaatsing of opheffing van een gemeenteweg volledig te beoordelen, maar gebonden is aan de toetsingsgronden uit het Decreet Gemeentewegen.
- Overwegende dat de beroepsindieners van oordeel zijn dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd aangezien ze in strijd is met de doelstellingen en principes uit het Decreet Gemeentewegen.

Overwegende dat de beslissing van de gemeenteraad overeenkomstig artikel 3 van het Decreet Gemeentewegen het doel moet nastreven om de structuur, de samenhang en de toegankelijkheid van de gemeentewegen te vrijwaren en te verbeteren, in het bijzonder om aan de huidige en toekomstige behoeften aan zachte mobiliteit te voldoen.

Daartoe voert de gemeente een geïntegreerd beleid, onder meer gericht op:

1° de uitbouw van een veiligheid wegnnet op lokaal niveau;

2° de herwaardering en bescherming van een fijnmazig netwerk van trage wegen, zowel op recreatief als op functioneel vlak

Overeenkomstig artikel 4 van het Decreet Gemeentewegen wordt bij beslissingen over wijzigingen van het gemeentelijk wegnnet minimaal rekening gehouden met de volgende principes:

1° wijzigingen van het gemeentelijk wegnnet staan steeds ten dienste van het algemeen belang;

2° een wijziging, verplaatsing of afschaffing van een gemeenteweg is een uitzonderingsmaatregel die afdoende wordt gemotiveerd;

3° de verkeersveiligheid en de ontsluiting van aangrenzende percelen worden steeds in acht genomen;

4° wijzigingen aan het wegnnet worden zo nodig beoordeeld in een gemeentegrensoverschrijdend perspectief;

5° bij de afweging voor wijzigingen aan het wegnnet wordt rekening gehouden met de actuele functie van de gemeenteweg, zonder daarbij de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang te brengen. Daarbij

worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen.

- Overwegende dat de beroepsindieners in hun **eerste beroepskritiek** aanbrengen dat er een schending voorligt van artikel 4, 1^e van het Decreet Gemeentewegen doordat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door motieven die het algemeen belang aanbelangen, doch uitsluitend ingegeven zou zijn door een privaat belang.

De beroepsindieners stellen dat de gemeenteraad overeenkomstig de artikelen 6, §1 en artikel 10 van het Decreet Gemeentewegen rekening dient te houden met de artikelen 3 en 4 van het Decreet Gemeentewegen, terwijl de bestreden beslissing slechts algemene stellingnames bevat.

Overwegende dat op de bestreden beslissing, als zijnde een beslissing tot het vaststellen van een verordenend grafisch plan (art. 2, 5^e Decreet Gemeentewegen), een verordenende draagwijdte kent waardoor de materiële motiveringsverplichting van toepassing is (RvS 14 juni 2013, nr. 223.914.).

Het gebrekkig of ontoereikend karakter van de materiële motiveringsplicht kan aanleiding geven tot een vernietiging op grond van artikel 25, §2, 3^e, van het Decreet Gemeentewegen gelet de materiële motivering behoort tot de substantiële vormvoorschriften van een beslissing (RvS 25 november 2020, nr. 249.036).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, en die daartoe moeten kunnen worden gecontroleerd. Er is sprake van een afdoend karakter wanneer, enerzijds, de motivering in feite en in rechte evenredig is met de aard, het voorwerp en het belang van de genomen beslissing en, anderzijds, de aangehaalde redenen volstaan om de beslissing te dragen (RvS 21 april 2021, nr. 250.368).

De materiële motiveringsverplichting houdt tevens in dat de redenen waarop de beslissing steunt, niet opgenomen moeten worden in de beslissing zelf, maar ook teruggevonden kunnen worden in het administratief dossier (RvS 2 mei 2018, nr. 241.351; RvS 15 januari 2016, nr. 233.486; RvS 28 juni 2002, nr. 108.593).

De gemeenteraad van Ranst dient in toepassing van artikel 10 van het Decreet Gemeentewegen rekening te houden met de principes en doelstellingen van de artikelen 3 en 4 van het Decreet Gemeentewegen, zonder evenwel verplicht te zijn deze expliciet te toetsen in de bestreden beslissing (RvVb 23 september 2021, nr. A-2122-0067).

In het bestreden besluit, bij de weerlegging van de bezwaren is volgende motivering terug te vinden:

"De gemeente handelt in het algemeen belang. Het is in het algemeen belang om de riolering te kunnen aanleggen aan zo veel mogelijk percelen omdat hierdoor het afvalwater kan worden afgevoerd en gezuiverd.

Dit project kadert in deze doelstelling. Waar het nodig is moet de gemeente de grond verwerven om de werken ondergronds te kunnen laten uitvoeren.

De rooilijnbreedte is hier zelfs heel wat smaller genomen dan standaard omdat er geen open grachten of openbare bermen worden voorzien en doordat de breedte van de wegenis zich beperkt tot het strikt noodzakelijke.

Behalve de aanleg van de riolering staat de gemeente ook in voor het onderhoud van de openbare wegenis.

Op die manier kunnen alle aangelanden op comfortabele wijze hun perceel bereiken. De gemeente heeft geen private belangen bij deze werken.”

Hieruit blijkt, in tegenstelling tot wat de beroepsindieners laten uitschijnen in zijn beroepsschrift, dat de bestreden beslissing in hoofdzaak ingegeven is vanuit de noodzaak om rioleringswerkzaamheden uit te voeren en ondergeschikt om de bereikbaarheid en ontsluitingsgraad van de aangelanden te verbeteren.

Reeds vaststaande rechtspraak van de Raad van State stelt dat het aanleggen van riolering op zichzelf reeds een doelstelling van algemeen belang uitmaakt waartoe rooilijnwijzigingen aangebracht kunnen worden (RvS 11 juni 2013, nr. 223.804; RvS 14 juni 2013, nr. 223.914; RvS 30 januari 2015, nr. 230.042).

Echter draagt de bestreden beslissing nog twee motieven aan, zijnde enerzijds de verbetering van de waterhuishouding en anderzijds de verbetering van de bereikbaarheid en de ontsluitingsmogelijkheden voor de aangelanden. Beide motieven kaderen binnen het algemeen belang en raken aan een goed doordacht ruimtelijke wegennet.

De bestreden beslissing omvat een vermoeden van wettigheid door zijn eenzijdig administratief karakter, hetgeen zich doorzet naar de motieven die daaraan ter grondslag liggen (RvS 19 maart 2019, nr. 243.979).

De beroepsindieners hebben daarbij de 'plicht' om aan te brengen en te duiden om welke redenen en om welke argumenten zij menen het niet eens te zijn met de bestreden beslissing en daarbij aan te tonen dat de uitgebrachte motieven niet afdoende of foutief zouden zijn (RvS 26 februari 2013, nr. 222.645).

De beroepsindieners stellen daarbij dat de bestreden beslissing uitsluitend ingegeven zou zijn voor het privaat belang van de verkavelaars van de percelen gelegen te Dorpstraat 96, waarbij de rooilijnbreedte deze vermeend ten goede zou komen.

Echter kunnen beroepsindieners daarbij niet aantonen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn, gelet het afdoend karakter dient te blijken uit de gehele motivering van de bestreden beslissing en niet zijn onderscheiden onderdelen (RvS 31 januari 2022, nr. 252.739).

De beroepsindieners brengen een stuk aan, zijnde een uittreksel van het verslag van de omgevingsambtenaar in het weigeringsbesluit van 11 mei 2023, waarin vermeld wordt dat een rooilijnbreedte van 4,50 meter zou volstaan zodanig een voldoende uitgeruste gemeenteweg aanwezig zou zijn.

De omstandigheid dat de voorliggende rooilijnaanpassing tevens een privaat belang ten goede zou komen, zijnde de verkavelaar van het terrein gelegen te Dorpstraat 94, neemt niet weg dat de voorliggende motieven hoofdzakelijk ingegeven zijn vanuit het algemeen belang en dat de verkaveling in de toekomst ook impliciet het algemeen kan raken, doch op heden ondergeschikt, dat er ontsluiting en toegang mogelijk gemaakt wordt voor drie nieuwe woongelegenheden.

De omstandigheid dat de beroepsindieners het niet eens zijn met de genomen beslissing en het niet eens is met de motieven die hieraan ten grondslag liggen, maken deze daarom nog niet onwettig (RvS 9 oktober 2018, nr. 242.573).

In tegenstelling tot wat de beroepsindieners menen, zijn er voldoende motieven aanwezig waaruit blijkt dat de rooilijnaanpassing ingegeven is vanuit het algemeen belang en waarbij de beroepsindieners er niet in slagen om, gelet op de ruime discretionaire marge, de gebrekkigheid of het foutieve karakter ervan aan te tonen.

De eerste beroepskritiek van de beroepsindieners is **ongegrond**.

- Overwegende dat de beroepsindieners in een **tweede beroepskritiek** stellen dat er een schending voorligt van de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De beroepsindieners werpen op dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou zijn doordat zijn opgeworpen bezwaar niet afdoende beantwoord wordt en het voor hem onduidelijk is waarom de rooilijnwijziging op identieke wijze als voorheen in een geïntegreerde procedure, opnieuw voorgelegd wordt.

Eveneens zou het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn doordat de wegenis een breedte heeft van 4,50 meter ter hoogte van de percelen van de geweigerde verkavelingsaanvraag en slechts een 'beperkte' rooilijnbreedte heeft van drie meter aan het begin- en eindpunt van de verbinding.

Overwegende dat op de bestreden beslissing, als zijnde een beslissing tot het vaststellen van een verordenend grafisch plan (art. 2, 5^e Decreet Gemeentewegen), een verordenende draagwijdte kent waardoor de materiële motiveringsverplichting van toepassing is (RvS 14 juni 2013, nr. 223.914).

Het gebrekkig of ontoereikend karakter van de materiële motiveringsplicht kan aanleiding geven tot een vernietiging op grond van artikel 25, §2, 3^e van het Decreet Gemeentewegen gelet de materiële motivering behoort tot de substantiële vormvoorschriften van een beslissing (RvS 25 november 2020, nr. 249.036).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, en die daartoe moeten kunnen worden gecontroleerd. Er is sprake van een afdoend karakter wanneer, enerzijds, de motivering in feite en in rechte evenredig is met de aard, het voorwerp en het belang van de genomen beslissing en, anderzijds, de aangehaalde redenen volstaan om de beslissing te dragen (RvS 21 april 2021, nr. 250.368).

De materiële motiveringsverplichting houdt tevens in dat de redenen waarop de beslissing steunt, niet opgenomen moeten worden in de beslissing zelf, maar ook teruggevonden kunnen worden in het administratief dossier (RvS 2 mei 2018, nr. 241.351; RvS 15 januari 2016, nr. 233.486; RvS 28 juni 2002, nr. 108.593).

De formele motiveringsverplichting is, in tegenstelling tot wat de beroepsindieners menen, niet van toepassing aangaande administratieve rechtshandelingen waaraan een verordenende kracht toekomt.

Bovendien moet opgemerkt worden dat de argumenten van de beroepsindieners op dit vlak evenzeer hoogst tegenstrijdig te noemen zijn, gelet simultaan een schending van zowel de materiële als de formele motiveringsplicht opgeworpen wordt.

Terwijl dit intern tegenstrijdig is, aangezien de formele motiveringsverplichting erop gericht is om de motieven kenbaar te maken in de beslissing zelf en de materiële motiveringsplicht ertoe gericht is dat de motieven deugdelijk, daadkrachtig en afdoende zijn.

Het is niet mogelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting op te werpen als de motieven niet kenbaar gemaakt worden, en *vice versa* is het niet mogelijk op te werpen dat de motieven niet in de bestreden beslissing opgenomen worden terwijl de daadkrachtig- en deugdelijkheid betwist wordt (RvVb nr. A/2011/0182, 30 november 2011; RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

De beroepsindieners lijken daarmee een gebrek aan motieven te bedoelen, gelet hij er nog aan toevoegt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou zijn doordat de bestreden beslissing geen afdoende weerlegging van de bezwaren bevat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid, in casu de gemeenteraad van Ranst, gehouden is om de beslissing te steunen op feitelijke en juridisch relevante elementen, zodanig met kennis van zaken beslist kan worden (RvS 14 februari 2017, nr. 237.377).

De beroepsindieners werpen weliswaar een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op, doch viseert daarmee eigenlijk de facto een schending van zijn rechten als deelnemer van het openbaar onderzoek, doordat zijn bezwaarschrift onvoldoende beantwoord zou zijn.

De organisatie van het openbaar onderzoek is een substantiële pleegvorm, waarbij het aan de administratieve overheid is, in casu de gemeenteraad van Ranst, om erover te waken dat alle nodige stappen gezet worden (RvVb 14 oktober 2021, nr. RvVb-A-2122-0125; RvVb 28 juli 2022, nr. RvVb-A-2122-0984; RvVb 7 juni 2016, nr. RvVB/A/1516/1197).

Overwegende dat het recht om een bezwaar in te dienen, impliceert ook dat er ook een recht is om dat bezwaar behandeld te zien (RvS 20 september 2000, nr. 89.729). Evenzeer bestaat in hoofde van de overheid een plicht om de bezwaarschriften op een ernstige wijze, met de gepaste zorgvuldigheid te behandelen, doch geen plicht tot het inwilligen ervan (RvS 16 september 2022, nr. 254.522; RvS 14 november 2014, nr. 229.171).

Overwegende dat de gemeenteraad van Ranst echter niet verplicht is om op elk individueel bezwaar te antwoorden, dat het volstaat dat de beroepsindieners op basis van een algemene kennisname weten waarom hun bezwaar niet gevolgd wordt (RvS 22 december 2009, nr. 199.195).

In het bezwaarschrift van de beroepsindieners beperken deze zich tot de opmerking dat hijzelf de riolering heeft moeten aanleggen, met de daarbijhorende kosten tot gevolg, en dat er nooit enig initiatief tot aanleg van de riolering ondernomen werd.

In de bestreden beslissing kunnen de beroepsindieners lezen dat, hoewel de motivering summier is doch het opgeworpen bezwaar evenzeer summier is, de riolering aangelegd wordt om tot een optimalisatie te komen zodanig zoveel mogelijk percelen hun afvalwater kan worden afgevoerd en gezuiverd.

De omstandigheid dat de gemeente Ranst niet eerder voorzag in enige initiatieven tot de aanleg van een rioleringsstelsel en op heden wel, maakt dergelijk initiatief nog niet onwettig noch partijdig en niet in het belang van het algemeen belang.

Het is een vaststaand gegeven dat de aanleg van een rioleringsstelsel een doelstelling is die raakt aan het openbaar belang, en waartoe de bestreden beslissing gedragen wordt. De beroepsindieners hebben weet van het antwoord van de gemeenteraad van Ranst, doch is hij het klaarblijkelijk niet mee eens.

Niettemin kunnen de beroepsindieners uit de weerlegging van hun bezwaar wel degelijk afdoende afleiden waarom hun ingediende bezwaar niet gevolgd werd, waardoor de bestreden beslissing geenszins uitgaat van een onzorgvuldige behandeling van de ingediende bezwaren.

Herhaald dient dat de gemeenteraad van Ranst bij het nemen van de bestreden beslissing over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, met een ruime marge om de beslissing te kaderen binnen de artikelen 3 en 4 van het Decreet Gemeentewegen (RvS 6 november 2018, nr.242.842).

De gemeenteraad beschikt daartoe ook binnen de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel over een ruime marge, waarbij dat de bestreden beslissing genomen moet zijn binnen de redelijkheid waarbij iedere zorgvuldige overheid tot een gelijkaardige beslissing zou komen (RvS 21 januari 2015, nr. 229.890; RvS 5 april 2013, nr. 223.111; RvS 22 maart 2007, nr. 169.307).

De beroepsindieners halen uit de loutere omstandigheid dat de rooilijn niet gelijkmatig verdeeld is, en dan in het bijzonder dat de rooilijn in het centrale gedeelte breder is dan aan de uiteinden, een argument waarbij de onredelijkheid aangetoond zou zijn volgens de beroepsindieners.

Echter is er voor de Vlaamse Regering geen algemeen rechtsbeginsel, noch enige andere verplichting, bekend waaruit volgt dat de gemeenteraad gehouden zou zijn te komen tot eenvormige rooilijnen. Bovendien brengt de beroepsindieners, behoudens de reeds weerlegde kritiek dat de wijziging ingegeven zou zijn vanuit het privaat belang, geen argumentatie aan waaruit zou blijken dat dit volledig onredelijk zou zijn.

De loutere stelling dat *"Geen enkel ander redelijk denkend bestuur zou het rooilijnplan (...) goedkeuren zonder voorliggende verkavelingsaanvraag"* maakt dit niet aannemelijk, noch omvat dit enige rechtstreekse kritiek aangaande het tracé zelf.

De kritiek die de beroepsindieners uitoefenen is een opportunitetskritiek, aangezien zij in essentie stelt dat het tracé anders had moeten lopen, moest er geen verkavelingsvergunningsaanvraag in behandeling zijn. Echter wordt daarmee nog niet de onredelijkheid van het voorliggende rooilijnplan aangetoond.

De Vlaamse regering beschikt ter zake over een beperkte toetsingsbevoegdheid die vastgelegd werd in artikel 25, §2 van het Decreet Gemeentewegen.

Deze bevoegdheid is slechts beperkt tot een annulatietoezicht en niet over de mogelijkheid om de bestreden beslissing te hervormen, waarbij zij slechts kan beslissen tot de vernietiging van de bestreden beslissing op grond van volgende limitatieve gronden:

"1° wegens strijdigheid met dit decreet, in het bijzonder de doelstellingen en principes, vermeld in artikel 3 en 4;

2° wegens strijdigheid met het eventuele gemeentelijk beleidskader en afwegingskader, vermeld in artikel 6 van dit decreet;

3° wegens de niet-naleving van een substantiële vormvereiste." (eigen aanduiding)

Het Grondwettelijk Hof heeft de beperkte bevoegdheid van de Vlaamse regering bevestigd in zijn rechtspraak, en dan in het bijzonder in zijn arrest van 7 oktober 2021 (GWH 7 oktober 2021, nr. 130/2021).

Dit omdat de gemeenteraad overeenkomstig het Decreet Gemeentewegen beschikt over een volledig exclusief recht om te oordelen over de wijzigingen, verplaatsingen, aanleg of (gedeeltelijke) opheffing van gemeentewegen op grond van artikel 8 dit het vernoemde decreet.

De kritiek die de beroepsindieners uitoefenen als zijnde het aantonen van de 'onredelijkheid' van het goedgekeurde tracé, is echter gegrond in een aanname waartoe geen concrete stukken aangebracht worden. De beroepsindieners hebben een andere mening dan deze die de gemeenteraad van Ranst heeft.

Tot slot "*verzet de verzoekende partij zich met klem*" tegen de verwerving van grondstroken door de gemeenteraad van Ranst, met een navolgende argumentatie dat de private erfdienstbaarheid geen gemeenteweg is. De Vlaamse Regering dient echter vast te stellen dat in de bestreden beslissing geen enkele uitspraak gedaan wordt over het al dan niet openbare statuut van de erfdienstbaarheid, waarbij dit statuut zelfs in het geheel niet ter sprake komt.

Het staat de gemeenteraad van Ranst vrij om, rekening houdende met de artikelen 3 en 4 van het Decreet Gemeentewegen, een nieuwe gemeenteweg aan te leggen zonder dat hiertoe sprake is van een reeds bestaande openbare erfdienstbaarheid. Dit vanwege de exclusieve bevoegdheid die de gemeenteraad ter zake uitoefent op grond van artikel 8 van het Decreet Gemeentewegen.

Bovendien heeft het rooilijnplan geen eigendomsoverdracht tot gevolg maar eigendomsbeperkingen, waartoe enige argumentatie gericht tegen de verwerving van grondstroken of de overdracht van de eigendomsrechten hiervan niet past binnen het voorwerp van voorliggende procedure. (RvS 14 juni 2013, nr. 223.914).

De Vlaamse Regering wenst er tot slot nog op de te wijzen dat er ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel voorligt, aangezien de beroepsindieners op geen enkele wijze uiteenzetten noch duiden in welke zin de bestreden beslissing hier niet aan zou voldoen. Immers wordt de bestreden beslissing gedragen door een afdoende motivering.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid, in casu de gemeenteraad van Ranst, verhinderd wordt om op willekeurige wijze beslissingen te kunnen nemen. Het zorgt er aldus voor dat het overheidsoptreden begrensd wordt door datgene wat voorzienbaar is voor de burger, hetgeen in voorliggend geval begrepen moet worden binnen de context van het Decreet Gemeentewegen (RvS 26 juni 2018, nr. 241.920).

Waarbij de gemeenteraad de exclusieve bevoegdheid heeft ingevolge artikel 8 van het Decreet Gemeentewegen om via de zelfstandige

rooilijnprocedure, zijnde de artikelen 16-19, een nieuwe gemeenteweg aan te leggen binnen de doelstellingen en principes van de artikelen 3 en 4.

De beroepsindieners tonen niet aan, noch maakt men het aannemelijk, dat de gemeenteraad een handeling genomen zou hebben die niet voorzienbaar is voor de rechtsonderhorige.

De Vlaamse Regering stelt daarbij vast dat er geen schending voorligt van de beginselen van behoorlijk bestuur welke opgeworpen geworden werden door de beroepsindiener.

De tweede beroepskritiek is **ongegrond**.

- Overwegende dat bovenvermeld gemeenteraadsbesluit aldus moet worden behouden.

DE VLAAMSE MINISTER VAN MOBILITEIT EN OPENBARE WERKEN BESLUIT:

Artikel 1. Het beroep, ingediend door de beroepsindieners tegen het gemeenteraadsbesluit van de gemeente Ranst van 18 september 2023 houdende de goedkeuring van de rooilijn op 4,50 meter diep conform het ontwerp rooilijnplan voor de zijstraat van de Dorpstraat, is ontvankelijk en ongegrond. Bijgevolg wordt het besluit van de gemeenteraad van Ranst van 18 september 2023 behouden.

Artikel 2. Van dit besluit wordt kennis gegeven aan de indieners van het beroep en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst.

Brussel, ... (datum).

De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken,

Lydia PEETERS